

Søren Smed havde netop paa den Tid en Række gode Aar. Trods hans glubske Væsen søgte selv Folk fra Nabosognene til ham med deres Markredskaber. Især havde han vundet Ry for sine Høleer, om hvilke der blev sagt, at de kunde bide fra sig ligesom deres Far.

Den Sommeraften, da Brevet med Eksamensresultatet var kommen fra København, sad Ane-Mette ude paa Bænken ved Husgavlen med en lang Bindehose mellem sine utrættelige Hænder. Armene gik paa hende som et Par Vinger.

Søren kom ud og satte sig hos hende. Han følte Trang til at snakke lidt om den store Begivenhed.

Det havde været en lykkelig og forunderlig rig Tid for dem de sidste Aar. Kort forinden var Datteren Katrine bleven gift med Kapellanen; Urmagersønnen i Kolding havde faaet sin egen Forretning og Skolelæreren sit første Kald.

Al denne Fremgang for Børnene havde efterhaanden forsonet Søren med hans egen Vanskæbne. Det var med Skamfuldhed, han nu tænkte paa den Tid, da han havde villet tiltuske sig Lykken af „den bette Mands“ Haand.

Overfor Verden bevarede han endnu sin haanske Tavshed, og naar Folk lykønskede ham i Anledning af hans Børn, løftede han sine svære Bryn med et hovmodigt Udtryk, som om han tænkte: „Det manglede bare! *Mine* Børn!“ — Men i sit Inderste var han bleven et ydmygt Menneske, der nu erkendte Sandheden af det Bibelord, hvormed Præsten havde formanet ham paa hans Konfirmationsdag, og som han saa ofte siden havde grublet over: at alting tjente dem tilgode, der frygtede Gud og forlod sig paa hans Bud.

„Vorherre er alligevel en rimeligere Mand, end A somme-tider har set ham an for,“ sagde han bevæget.

Ane-Mette smilte saa lønligt over sin lange Bindehose.

„Ja saamænd. Han er vist it' saa møj tosset.“